

Sygn. akt II AKa 96/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Gregajtys

Sędziowie: SA Ewa Leszczyńska-Furtak

SO (del.) Anna Kalbarczyk (spr.)

Protokolant: Anna Duda

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2020 roku w Warszawie

sprawy z wniosku E. N.

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poniesioną w związku z niesłusznym wykonaniem tymczasowego aresztowania ekstradycyjnego w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII Kop 250/09

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 grudnia 2019 roku, sygn. akt XII Ko 15/18

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. obniża zasądzoną w punkcie I. kwotę zadośćuczynienia do 56.000 (pięćdziesięciu sześciu tysięcy) zł uchylając orzeczenie w części zasądzającej zadośćuczynienie za okres od 21 marca 2014 roku do 16 sierpnia 2014 roku i przyjmując, że kwota zadośćuczynienia za okres od 8 czerwca 2009 roku do 30 listopada 2010 roku wynosi 36.000 (trzydzieści sześć tysięcy) zł ;

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 96/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2019 roku, sygn. akt XII Ko 15/18 w sprawie wnioskodawcy E. S. N..

1.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy	
Lp.	Zarzut	
I.	1) obraza przepisów postępowania, tj. art. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. 2) błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1. Pełnomocnik wnioskodawcy E. N. zaskarżyła wyrok w części, to jest punkt II oddalający żądania wnioskodawcy ponad ustalone kwoty 1.562,10 zł tytułem odszkodowania oraz 66.000 zł tytułem zadośćuczynienia.		

2. Nie było kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, że wnioskodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę powstałą wskutek niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania ekstradycyjnego stosowanego w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt VIII Kop 250/09 i ma swoje oparcie w treści przepisu art. 552 § 4 k.p.k. Udowodnione zostało także, że stosowanie aresztu ekstradycyjnego wiązało się dla wnioskodawcy z traumą, wynikającą z przeświadczenia że pozostanie przekazany władzom USA celem przeprowadzenia postępowania karnego.

3. W świetle zarzutów apelacji zarówno pełnomocnika wnioskodawcy oraz prokuratora sporną kwestią pozostawała wysokość zadośćuczynienia ponad kwotę 56.000 zł i odszkodowania ponad kwotę 1.562,10 zł.

4. Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii zadośćuczynienia należy podnieść na wstępie, że jego celem jest zrównoważenie negatywnych przeżyć i jest swoistego rodzaju rekompensatą za naruszenie dóbr osobistych. Powinno mieć charakter kompensacyjny, nie może stanowić nieuzasadnionego wzbogacenia się osoby wnioskującej. Przyznając odpowiednią kwotę z tego tytułu sąd winien opierać się na rzetelnych i zindywidualizowanych kryteriach, mających oparcie w przeprowadzonych dowodach.

5. Sąd pierwszej instancji prawidłowo różnicował wysokość zadośćuczynienia za okres

tymczasowego aresztowania ekstradycyjnego równoległego z tymczasowym aresztowaniem do innej sprawy, tj. od dnia 8 czerwca 2009 roku do dnia 30 listopada 2010 roku, oraz za okres samoistnego stosowania tego środka, to jest od dnia 17 sierpnia 2014 roku do dnia 25 sierpnia 2014 roku.

6. Wbrew twierdzeniom skarżącej nie pominięto okoliczności wyszczególnionych na stronie 4 i 5 apelacji, zostały one ocenione indywidualnie, nie zostały również zmarginalizowane. O ile jedną z okoliczności warunkujących wysokość zadośćuczynienia był brak możliwości kontaktu z rodziną, o tyle fakt ten był determinowany nie tylko aresztem ekstradycyjnym, lecz drugim tymczasowym aresztowaniem stosowanym w tym samym czasie. Sąd uwzględnił, że wnioskodawca nie posługiwał się językiem polskim. Prawidłowo zrekompensował dolegliwości psychiczne wnioskodawcy związane z perspektywą ekstradycji do Stanów Zjednoczonych Ameryki, obawę o dalsze utrzymanie więzi rodzinnych, a także to, że było to dla niego powodem stresu, obaw o przyszłość, niepewności co do sytuacji prawnej. Wzięto pod uwagę wagę naruszeń podstawowych praw i wolności obywatelskich, jak prawa do wolności osobistej, prawa do życia w rodzinie.

7. Pełnomocnik wnioskodawcy, domagając się łącznej kwoty 180.000 zł zadośćuczynienia, całkowicie pomija fakt, że E. N. w dniu 18 lutego 2009 roku został zatrzymany w związku z prowadzonym postępowaniem dotyczącym przemytu z Kolumbii znacznej ilości kokainy wynoszącej około 1.100 kilogramów na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Od tego dnia do 18 lipca 2011 roku, to jest do dnia wydania wyroku w sprawie karnej Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt VIII K 224/11) pozostawał tymczasowo aresztowany do tej sprawy. Dopiero w dniu wydania wyroku, to jest 18 lipca 2011 roku, skazany zaczął odbywać karę 5 lat pozbawienia wolności. Okres aresztu ekstradycyjnego do sprawy VIII Kop 250/09 całkowicie pokrywał się z aresztem głównym do sprawy karnej.

8. Okoliczność równoległego stosowania tożsamo rodzajowego środka zapobiegawczego nie może pozostać bez wpływu dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Nie tylko areszt ekstradycyjny, ale także areszt do toczącej się sprawy karnej wpływał na zakres uprawnień wnioskodawcy.

9. W tym aspekcie należy rozpatrywać kwotę należnego, słusznego i sprawiedliwego zadośćuczynienia na czas pozostawania w zdublowanym środku zapobiegawczym.

10. W tym zakresie przyznanie finalnie 36.000 zł jako rekompensaty za przeżycia psychiczne wnioskodawcy związane z pobytem w areszcie od 8 czerwca 2009 roku do 30 listopada 2010 roku, w tym ciągłej obawy, że ciąży na nim ekstradycja do Stanów Zjednoczonych Ameryki jest ze wszech miar słuszne. W sytuacji pozostawania tymczasowo aresztowanym do dwóch spraw, następnie pełne zaliczenie okresu izolacji na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności uznać należy, że kwota ta jest wręcz wysoka,

w górnych granicach słusznego zadośćuczynienia.

11. Nie pozostała bez należytej uwagi sądu okoliczność zwłoki w przekazaniu noty dyplomatycznej z dnia 19 sierpnia 2014 roku. Ten fakt i pobyt E. N. od 17 sierpnia 2014 roku do 25 sierpnia 2014 roku w areszcie ekstradycyjnym przez okres 8 dni został w sposób wymierny zrekompensowany, w postaci przyznanego zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł. W tym czasie wnioskodawca pozostawał tymczasowo aresztowany jedynie do sprawy ekstradycyjnej przez znaczny czas.

12. Mając na uwadze okoliczności, które legły u podstaw oszacowania przez sąd pierwszej instancji zadośćuczynienia nie sposób uznać, by zasądzona kwota nie rekompensowała w sposób odpowiedni i wymierny poczucia krzywdy wnioskodawcy. Określenie kwoty zadośćuczynienia na poziomie postulowanym przez pełnomocnika wnioskodawcy spowodowałoby bezpodstawne wzbogacenie się E. N..

13. W kwestii przysługującego wnioskodawcy odszkodowania sąd odwoławczy również nie uznał słuszności argumentacji skarżącej. Sąd okręgowy poczynił w tym zakresie szczegółowe i wnikliwe ustalenia, prawidłowo określając wartość szkody na 1.562,10 zł, to jest z tytułu kosztów poniesionych w związku z dokonaniem tłumaczenia (k. 784). Koszty te były związane wyłącznie ze stosowaniem izolacyjnego środka i przebiegiem postępowania ekstradycyjnego.

14. Apelacja w zakresie odszkodowania za utracony

zarobek, jest polemiką z prawidłowymi ustaleniami sądu, w zasadzie opierającą się na wyeksponowaniu prezentowanego wcześniej, subiektywnego stanowiska wnioskodawcy, bez wykazania błędności ocen sądu pierwszej instancji.

15. Jak wynika z zeznań E. N. i jego małżonki miał on czasowe pozwolenie na pobyt i pracę na terytorium Szwajcarii, które to pozwolenie upłynęło w 2010 roku, czyli w trakcie tymczasowego aresztowania w polskiej sprawie karnej. Pozwolenie to, po wniosku jego żony, zostało przedłużone do maja 2014 roku.

16. Nie zostało udowodnione w żaden sposób, że tymczasowe aresztowanie ekstradycyjne uniemożliwiło przedłużenie pobytu w Szwajcarii. Po pierwsze w czasie, gdy wnioskodawca ewentualnie planował udać się do ambasady nie był tymczasowo aresztowany, ale odbywał karę pozbawienia wolności. Po drugie powodem odmowy władz Szwajcarii była jego karalność. Wynika to nie tylko z zeznań M. Ł., ale także zeznań samego wnioskodawcy, który podał „Moja żona jest S., wystąpiła z wnioskiem o połączenie rodziny, ale sąd I instancji odrzucił ten wiosek uzasadniając, że utraciłem prawo pobytu i jestem osobą karaną” (k. 240). Podobnie zeznała żona wnioskodawcy S. S., wskazując, że „Powodem decyzji negatywnej jest to, że mąż był karany za narkotyki i był 5 lat pozbawiony wolności” (k. 244).

17. Wnioskodawca w trakcie odbywania kary nie podjął żadnych formalnych starań, by zalegalizować swój pobyt na terenie Szwajcarii.

Jak słusznie zauważył sąd okręgowy, jest osobą wykształconą, dobrze funkcjonującą, potrafiącą zadbać o własne sprawy w jednostce penitencjarnej. E. N. składał szereg pism, wniosków, nie było zatem powodu, by nie wystąpił o udzielenie przepustki, przerwy w karze celem udania się do ambasady i uregulowania spraw pobytowych, jeżeli tak rzeczywiście była jego wola.

18. Również z informacji władz Szwajcarii wynika, że problemy z uzyskaniem zgody na pobyt i zatrudnienie były związane z postępowaniem karnym, a nie aresztem ekstradycyjnym, który wówczas zresztą nie był stosowany.

19. Co do odszkodowania za koszty podróży i zakwaterowania osób bliskich prawidłowo ustalono, że wizyty rodziny były związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności, a nie stosowaniem tymczasowego aresztowania ekstradycyjnego. O ile żona wskazała, że wprowadzenie aresztu spowodowało, iż bywała u niego częściej, gdyż w przypadku ekstradycji nie byłoby to możliwe, o tyle była to jej integralna decyzja, której koszty powinna ponosić samodzielnie.

20. Słusznie skonstatował Sąd meriti, że nienależne są kwoty za koszty poniesione na adwokatów, gdyż zwrot wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy winien być wnioskowany w sprawie VIII Kop 250/09. Ten sąd, w pierwszej kolejności, jest właściwy do przesądzenia dopuszczalności ich zwrotu. Natomiast koszty związane ze skargą do ETPCz również winny zostać dochodzone w tym postępowaniu.

21. Całkowicie nieuzasadnione jest żądanie pełnomocnika wnioskodawcy zasądzenia kwoty 7.000 €. za sprzedaż samochodu po zaniżonej cenie w oparciu o kryteria art. 322 k.p.c. Wnioskodawca E. N., mimo ciężącego na nim obowiązku, nie wykazał, aby samochód T. (...), oddany żonie przez (...), faktycznie został sprzedany za kwotę 18.000 €, a w chwili sprzedaży miał wartość 25.000 €. Poza tym wnioskodawca nie wykazał, że jego sprzedaż była związana ze stosowaniem aresztu ekstradycyjnego, co jest niezbędne w sytuacji dochodzenia odszkodowania z tego tytułu. Dopiero po stwierdzeniu zasadności dochodzonego roszczenia sąd uznając, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście niecelowe, może zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy (art. 322 k.p.c.). Wobec nieudowodnienia zasadności roszczenia nie ma obowiązku szacowania jego wartości.

Wniosek

o zmianę wyroku i uwzględnienie żądania w całości

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

2. Zasądzona kwota zadośćuczynienia jako pieniężna forma naprawienia szkody, w tym wypadku szkody niematerialnej występującej pod postacią krzywdy

	jest prawidłowa, wręcz wysoka. Ma charakter kompensacyjny, jest adekwatna i słuszna. Sąd uwzględnił wszystkie przesłanki, kształtujące zadośćuczynienie, jak i odszkodowanie, tym samym wobec oczywistej bezzasadności zarzutów brak jest podstaw do podwyższenia zasądzonych kwot.	
	Apelacja prokuratora	

Lp.	Zarzut	
II.	błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny
<p>1. Apelacja prokuratora słusznie zakwestionowała niezasadne przyjęcie przez sąd pierwszej instancji, że rekompensacie z tytułu zadośćuczynienia podlega również okres od dnia 21 marca 2014 roku do dnia 16 sierpnia 2014 roku. Tym samym nie można również zgodzić się ze stanowiskiem pełnomocnika wnioskodawcy, co do bezzasadności apelacji prokuratora.</p> <p>2. W pierwszej kolejności należy zgodzić się z prokuratorem, że brak jest podstaw prawnych do uznania tego okresu za podlegający rekompensacie opartej na art. 554 § 4 k.p.k.</p> <p>3. E. N. w zakwestionowanym czasie odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną w postępowaniu karnym prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie, który wyrokiem z dnia 18 lipca 2011 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 224/11 skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 360 stawek po 300 złotych każda.</p>	

4. Zgodnie z treścią art. 552 § 4 k.p.k. odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania, nie odbywania kary.

5. Nie można się zgodzić z sądem pierwszej instancji, że okolicznością uzasadniającą zadośćuczynienie za okres od dnia 21 marca 2014 roku do dnia 16 sierpnia 2014 roku była zmiana klasyfikacji pobytu z zakładu typu półotwartego na typ zamknięty. Wnioskodawca wbrew twierdzeniom sądu nie był traktowany jako tymczasowo aresztowany, gdyż nie było ku temu podstaw prawnych.

6. Faktem jest, że w dniu 21 marca 2014 roku, po weryfikacji klasyfikacji wnioskodawca został przemieszczony z oddziału zakładu karnego półotwartego do zakładu karnego typu zamkniętego. Była to legalnie podjęta decyzja przez organy służby więziennej. Natomiast komisje penitencjarne zakładu karnego decyzjami z dnia 3 kwietnia 2014 roku jak i 5 czerwca 2014 roku, pomimo zmiany typu zakładu karnego, utrzymały posiadaną przez wnioskodawcę podgrupę P – 2/p (zakład karny półotwarty). Tym samym w dalszym ciągu korzystał on z przysługujących mu praw, wynikających z tej podgrupy klasyfikacyjnej, został nieodpłatnie zatrudniony na stanowisku pracownika biblioteki. Jako pracownik biblioteki, pomimo przeniesienia na teren zakładu karnego typu zamkniętego, korzystał z możliwości swobodnego poruszania się po terenie oddziałów mieszkalnych, poza swoją celą mieszkalną.

7. Brak jest podstaw nie tylko prawnych, ale i faktycznych, by Skarb Państwa był zobowiązany do rekompensaty wnioskodawcy okresu odbywania kary pozbawienia wolności.

8. Rację ma prokurator, że roszczenia w tym zakresie, wnioskodawca może dochodzić w postępowaniu cywilnym.

	Wniosek
o zmianę i orzeczenie zadośćuczynienia w kwocie 56.000 zł	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.
	Przyjmując zasady ustalenia kwoty zadośćuczynienia przez sąd pierwszej instancji, czyli kwotę 2.000 zł za każdy miesiąc zadośćuczynienie, zgodnie z wnioskiem prokuratora, należało obniżyć o kwotę 10.000 zł. Tym samym zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie za okres od 8 czerwca 2009 roku do 30 listopada 2010 roku wyniosło – 36.000 zł, za okres od 17 sierpnia 2014 roku do dnia 25 sierpnia 2014 roku – 20.000 zł, co łącznie stanowi 56.000 zł.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Brak	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Punkt 2. wyroku.</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
<u>Rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji prawidłowe, zarzuty apelacji pełnomocnika niezasadne.</u>	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot zmiany
<u>Punkt 1. wyroku poprzez obniżenie zasądzonej w punkcie I. kwoty zadośćuczynienia do 56.000 zł.</u>	
Zwiążle o powodach zmiany	

Zasadność zarzutu apelacji prokuratora.	
---	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Nie dotyczy	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Brak
1. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	kosztami obciążono Skarb Państwa.

6. PODPIS
Ewa Gregajtys Ewa Leszczyńska – Furtak Anna Kalbarczyk

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W części oddalającej wniosek.

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy – punkt 5	
#	co do kary – punkt I		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W części zasadzającej zadośćuczynienie – pkt 1 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		

# w części	#	co do winy – punkt 5	
#	co do kary – punkt I		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana